

פרשת שמיני – רביעי

(יב) וַיִּדְבֹּר מֹשֶׁה אֶל־אֶהֱרֹן
וְאֵל אֶלְעָזָר וְאֶל־אִיתָמָר
| בָּנָיו הַנּוֹתָרִים קָחוּ אֶת־
הַמִּנְחָה הַנּוֹתֶרֶת מֵאִשֵּׁי יְהוָה
וְאִכְלוּהָ מִצּוֹת אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ
כִּי קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים הִוא:
כ"ט"א הַנּוֹתָרִים: מִן הַמִּיתָה. מִלְמַד,
קֹדֶשִׁין, הִיא.

שָׁאף עֲלֵיהֶם נִקְנְסָה מִיתָה עַל עוֹן הָעֶגְלָה. הוּא שֶׁנֶּאֱמַר:
"וּבְאֶהְרֹן הִתְאַנֵּף ה' מְאֹד לְהַשְׁמִידוֹ", וְאֵין 'הַשְׁמָדָה' אֶלָּא כְּלוּי
בָּנִים, שֶׁנֶּאֱמַר: "וְאֶשְׁמִיד פָּרִיו מִמֶּעַל"; וְתַפְלָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה
בְּטָלָה מִחֻצָּה, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים ט): "וְאֶתְּפִלֵּל גַּם־בְּעַד אֶהֱרֹן בְּעַת
הַהוּא". קָחוּ אֶת הַמִּנְחָה: אֶף־עַל־פִּי שְׁאַתֶּם אוֹנְנִין, וְקֹדָשִׁים
אֲסוּרִים לְאוֹנֵן. אֶת־הַמִּנְחָה: זֶה מִנְחַת שְׁמִינִי וּמִנְחַת נֶחֱשׁוֹן.
וְאִכְלוּהָ מִצּוֹת: מָה תִּלְמוּד לומר? לְפִי שֶׁהִיא מִנְחַת צָבוּר
וּמִנְחַת שְׁעָה וְאֵין כְּפִיּוּצָא בָּהּ לְדוּרוֹת, הֲצָרָךְ לִפְרֹשׁ בָּהּ דִּין
שָׁאָר מִנְחוֹת:

(יג) וְאִכְלֹתֶם אֹתָהּ בְּמָקוֹם
קֹדֶשׁ כִּי חֻקֶּךָ וְחֻק־בְּנֵיךָ
הִוא מֵאִשֵּׁי יְהוָה כִּי־כֵן
צִוִּיתִי:

כ"ט"ב וְחֻק־בְּנֵיךָ: אֵין לְבָנוֹת חֻק בְּקֹדָשִׁים. כִּי־כֵן צִוִּיתִי:
בְּאַנִּינּוֹת יֹאכְלוּהָ (ת"כ, זְבַחִים ק"א):

(יד) וְאֵת חֲזֵה הַתְּנוּפָה וְאֵת
| שׁוֹק הַתְּרוּמָה תֹאכְלוּ
בְּמָקוֹם טָהוֹר אֹתָהּ וּבְנֵיךָ
וּבְנֹתֶיךָ אֹתָךְ כִּי־חֻקֶּךָ וְחֻק־
בְּנֵיךָ נָתַנוּ מִזְבְּחִי שְׁלָמִי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל:

כ"ט"ג וְאֵת חֲזֵה הַתְּנוּפָה: שֶׁל שְׁלָמִי צָבוּר. תֹאכְלוּ בְּמָקוֹם טָהוֹר:
וְכִי אֵת הָרָאוּשִׁים אֲכָלוּ בְּמָקוֹם טָמֵא? אֶלָּא, הָרָאוּשִׁים
שֶׁהֵם קֹדָשִׁי קֹדָשִׁים הִזְקָקָה אֲכִילָתָם בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ, אֲבָל אֵלוֹ
אֵין צָרִיכִים תוֹךְ הַקְּלָעִים, אֲבָל צָרִיכִים הֵם לְהֹאכֵל תוֹךְ מַחֲנֶה
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא טָהוֹר מִלְּהַכְּנֵס שָׁם מִצָּרְעִים. מִכָּאן, שֶׁקֹּדָשִׁים
קָלִים נֶאֱכָלִין בְּכָל הָעִיר: אֹתָהּ וּבְנֵיךָ וּבְנֹתֶיךָ: (ת"כ) אֹתָהּ וּבְנֵיךָ
בְּחֻלְקָךְ, אֲבָל בְּנוֹתֶיךָ לֹא בְּחֻלְקָךְ, אֶלָּא אִם תִּתְּנוּ לָהֶן מִתְּנוֹת,
רִשְׁאוֹת הֵן לֵאכֹל בְּחֻצָּה וְשׁוֹק. אוֹ אֵינוֹ, אֶלָּא אֵף הַבְּנוֹת
בְּחֻלְקָךְ? תִּלְמוּד לומר: "כִּי־חֻקֶּךָ וְחֻק־בְּנֵיךָ נָתַנוּ" – חֻק לְבָנִים
וְאֵין חֻק לְבָנוֹת:

(טו) שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְחֲזֵה
הַתְּנוּפָה עַל אִשֵּׁי הַחֲלָבִים
יָבִיאוּ לְהִגִּיף תְּנוּפָה לִפְנֵי
יְהוָה וְהָיָה לָךְ וּלְבְנֵיךָ אֹתָךְ
לְחֻק־עוֹלָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה:

כ"ט"ד שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְחֲזֵה הַתְּנוּפָה:
לְשׁוֹן "אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם". תְּנוּפָה – מוֹלִיךְ וּמִבִּיא מַעֲלָה
וּמוֹרִיד. וְלָמָּה חֻלְקָן הַכְּתוּב תְּרוּמָה בְּשׁוֹק, וְתְנוּפָה בְּחֻצָּה?
לֹא יִדְעֵנוּ, שֶׁשְּׁנֵיהֶם בְּהֶרְמָה וְהִנָּפָה. עַל אִשֵּׁי הַחֲלָבִים: מִכָּאן
שֶׁהַחֲלָבִים לְמַטָּה בְּשַׁעַת תְּנוּפָה. וַיָּשׁוּב הַמִּקְרָאוֹת שֶׁלֹּא
יִכְחִישׁוּ זֶה אֶת זֶה, כִּבְּר פִּרְשֵׁתִי שֶׁלְשֹׁתָן ב' צוֹ אֶת אֶהְרֹן: